

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Lenky Krupíčkové a Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **J. S.**, zastoupená Mgr. Boženou Rochfalušiovou, advokátkou se sídlem Revoluční 764/17, Praha, proti žalované: **Česká lékárnická komora**, se sídlem Rozárčina 1422/9, Praha, zastoupena Mgr. Jiřím Švejnohou, advokátem se sídlem Korunní 2569/108a, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 1. 2022, č. j. 14 Ad 12/2021-56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč k rukám její zástupkyně Mgr. Boženy Rochfalušiové, advokátky, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 23. 3. 2021, č. j. 865/ČR/2021, shledala čestná rada žalované žalobkyni vinnou ze spáchání disciplinárního deliktu spočívajícího v závažném porušení povinností člena komory uvedených zejména v § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře (dále též „zákon o komorách“), v § 7 odst. 1 písm. a) Organizačního řádu České lékárnické komory a v bodě 12) Etického kodexu České lékárnické komory. Deliktního jednání se měla žalobkyně dopustit tím, že jako odborný zástupce společnosti ČESKÁ LÉKÁRNA HOLDING, a. s., se sídlem Nové sady 996/25, Brno, která je provozovatelem lékárny Dr. Max LÉKÁRNA, Hlučínská 1605/49, Opava (dále též „zaměstnavatel“ či „provozovatel lékárny“), připustila k výkonu povolání lékárníka Z. K., a to přinejmenším od 1. 6. 2020 do

6. 7. 2020, aniž by tato osoba byla členem České lékárnické komory (dále též „ČLnK“). Za to čestná rada žalované uložila žalobkyni pokutu ve výši 5 000 Kč.

II.

[2] Rozhodnutí žalované napadla žalobkyně žalobou u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), který v záhlaví uvedeným rozsudkem zrušil rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Shledal důvodnou námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu a porušení zásady *in dubio pro reo*. Jestliže totiž žalovaná kladla žalobkyni za vinu, že připustila výkon povolání lékárníka absolventkou oboru farmacie, která dosud nebyla jejím členem, bylo jejím úkolem prokázat bez důvodných pochybností, že K. skutečně vykonávala povolání lékárníka. Z podkladů rozhodnutí však nelze jednoznačně seznat, co bylo skutečnou pracovní náplní K., zejména, zda skutečně vykonávala takové činnosti, které lze podřadit pod pojem „výkon povolání lékárníka“. Její pracovní náplň nebyla v pracovní smlouvě nijak blíže specifikována a nelze vycházet pouze z označení pracovní pozice. V projednávané věci nadto panuje spor, jakou činnost pozice „Administrativní pracovník-LA“ zahrnuje. Žalobkyně ve svém vyjádření uvedla, že se jednalo pouze o administrativní činnost, jejíž náplň blíže popsala. Nelze jí pak klást k tíži, že nedoložila náplň práce, neboť jako disciplinárně obviněná nemusela prokazovat svou nevinnu. Bylo povinností žalované vyhledat a provést důkazy stran pracovní náplni K., a to v souladu se zásadou materiální pravdy. Jestliže provedené důkazy neposkytují žádnou představu o tom, jaké činnosti K. v lékárně v předmětném období skutečně prováděla, je závěr žalované o výkonu povolání lékárníka předčasný. Městský soud proto rozhodnutí žalované zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), aniž by prováděl dokazování čestnými prohlášeními, která žalobkyně navrhovala k důkazu. Městský soud naopak neshledal důvodnými námitky, v nichž žalobkyně dovozovala, že předmětný skutek není disciplinárním deliktem a namítala absenci zavinění a rozpor § 20 disciplinárního řádu s čl. 26 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Nad rámec uvedeného městský soud žalovanou upozornil na to, že podání správní žaloby nemá odkladný účinek, jak uvedla v poučení svého rozhodnutí.

III.

[3] Žalovaná (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Namítla, že zjistila skutkový stav, o němž nelze mít důvodné pochybnosti. Uplatnění zásady materiální pravdy totiž není absolutní, ale koresponduje s procesní pravomocí veřejnoprávního orgánu, který vede řízení. Stěžovatelka přitom nedisponuje v disciplinárním řízení takovými právními nástroji ke zjišťování skutkového stavu, jako je tomu v trestním řízení. V posuzované věci dostala svým povinností, pokud provedla listinné důkazy a tyto vyhodnotila s přihlédnutím ke své dlouholeté zkušenosti s praxí lékáren, které zaměstnávají na pozici lékárníků asistentů absolventy farmaceutických fakult ještě před vznikem jejich členství v ČLnK. Stěžovatelka má jen velmi omezené možnosti, jak postavit najisto, jakou práci dotčená osoba v lékárně skutečně vykonávala. Stěžejní jsou proto listinné důkazy a označení pracovní pozice. Jelikož v posuzované věci byla pracovní pozice označena jako lékárník asistent, a s tímto pracovním zařazením se v lékárenské praxi jednoznačně pojí výkon farmaceutického povolání, nebylo třeba vést další dokazování. Sama žalobkyně nenavrhla výslech K. a k disciplinárnímu řízení

pokračování

se nedostavila. Nemohla tak být ani provedena účastnická výpověď. Vysvětlení pracovní pozice ze strany žalobkyně nelze klást na roveň úvaze stěžovatelky, neboť je notoriíou že označení „LA“ v pracovněprávních dokumentech označuje pozici lékárník asistent. Jestliže pak i sama K. označila v žádosti o členství v ČLnK svou pozici jako lékárník asistent, neměla stěžovatelka důvod k pochybnostem o tom, jakou pozici v lékárně v předmětném období vykonávala. Vysvětlení týkající se vyplnění přihlášky, která žalobkyně předložila po zahájení disciplinárního řízení, označila stěžovatelka za nevěrohodná a nepřesvědčivá. Stěžovatelka podle svého názoru rovněž řádně vysvětlila, proč neuvěřila ani předloženým pracovněprávním dokumentům. Z dokazování podle ní vyplynulo, že existovalo více pracovních smluv mezi týmiž účastníky, přičemž datum uzavření pracovní smlouvy s pozicí „Administrativní pracovník-LA“ zřejmě neodpovídá skutečnému datu jejího uzavření. To muselo nastat později a nelze vyloučit, že se tak stalo účelově po zahájení řízení. Nekonzistentnost argumentace žalobkyně činí předložené důkazy i její tvrzení nedůvěryhodnými. Stěžovatelka rovněž upozornila na to, že městský soud posuzoval v rozsudku ze dne 26. 11. 2021, č. j. 11 Ad 11/2021-38, skutkově obdobnou věc na základě téměř shodných důkazů a hodnotil provedené dokazování jako dostatečné. Dále uvedla, že provedení svědecké výpovědi není standardní ani nezbytný důkazní prostředek, neboť povinnost svědecké výpovědi se vztahuje pouze na členy ČLnK. V daném případě byl výsledek K. s ohledem na předložená vysvětlení, dokumenty a rozhodovací praxi nadbytečný. Stěžovatelka se rovněž vymezila proti tomu, že pochybila při poučení o odkladném účinku žaloby. Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti vyjádřila přesvědčení, že uplatněné kasační námitky neodpovídají důvodům podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. a že stěžovatelka nereaguje na argumentaci městského soudu. Označila proto kasační stížnost za nepřipustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Podle žalobkyně stěžovatelka v kasační stížnosti přiznala, že o její vině rozhodla na základě označení pracovní pozice, vadně vyplněné přihlášky třetí osobou a své dlouholeté zkušenosti, aniž by zjišťovala skutečný výkon práce K. v rozhodné době. Pominula tak odkaz městského soudu na § 2 odst. 4 disciplinárního řádu, podle něhož je povinna zjistit skutečný stav věci. V rozporu s tímto ustanovením je i její argument o potlačení zásady materiální pravdy v disciplinárním řízení, snaha o přenesení odpovědnosti za její pasivitu při zjišťování skutkového stavu na žalobkyni a spolehnutí se na „papírový stav“. Žalobkyně přitom jako odborný zástupce provozovatele lékárny nemůže ovlivnit konkrétní obsah pracovních smluv. Může však ovlivnit, aby v dané lékárně nevykonávala povolání lékárníka osoba, která k tomu není oprávněna. Na takové zjištění však stěžovatelka rezignovala, přestože žalobkyně uvedla, že K. vykonávala v období od 1. 6. 2020 do 6. 7. 2020 pouze administrativní práce, čemuž odpovídá i znění pracovněprávní dokumentace. Až dodatkem k pracovní smlouvě ze dne 7. 7. 2020 započala vykonávat práci lékárníka. Žalobkyni pak nelze klást k tíži ani omluvenou nepřítomnost u ústního jednání pro epidemiologickou situaci, zavření škol a nutnost zajištění provozu lékáren. Žalobkyně nebyla pasivní a předložila zcela konkrétní důkazy a tvrzení, která stěžovatelka neprověřila a nevzala v potaz, přestože je odpovědná za řádné zjištění skutkového stavu. Dále žalobkyně uvedla, že je jí známa existence pouze jedné pracovní smlouvy mezi K. a provozovatelem lékárny, a to ta, kterou předložila. Dovětek „správná“

značil pochybnosti, zda vůbec má stěžovatelka tuto pracovní smlouvu včetně dodatku k dispozici. Ke spekulacím o variantách smlouvy a jejich antedatování se žalobkyně nemůže vyjádřit, neboť není jejich stranou. Tyto spekulace však nemají žádnou oporu v důkazech. Stěžovatelka podle ní rovněž pouze opakuje své závěry k výkladu zkratky „LA“, aniž by relevantně reagovala na závěry městského soudu. Se stěžovatelkou nicméně souhlasí v tom, že podaná žaloba má odkladný účinek. S ohledem na uvedené navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[5] Dne 11. 9. 2022 zaslala žalobkyně Nejvyššímu správnímu soudu sdělení, že Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 15. 6. 2022, č. j. 10 As 516/2021-56, zrušil rozsudek městského soudu, na nějž stěžovatelka odkazovala v kasační stížnosti. Po opětovném projednání věci pak městský soud zrušil rozhodnutí stěžovatelky a vrátil jí věc k dalšímu řízení. Mimo jiné měl dospět k závěru, že stěžovatelka má prokázat, jakou skutečnou činnost příslušná pracovnice v rozhodné době vykonávala.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud předesílá, že kasační stížnost stěžovatelky je přípustná, neboť uplatněné námitky jsou podřaditelné pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatelka jasně zpochybňuje závěr městského soudu, že skutkový stav, který vzala za základ svého rozhodnutí, nemá oporu ve spise a vyžaduje zásadní doplnění. Proti tomuto závěru předložila v kasační stížnosti ucelenou argumentaci, v níž zdůvodňuje, proč podle jejího názoru provedené důkazy dostatečně prokazují, že se disciplinární delikt stal. Namítá tedy, že městský soud posoudil nesprávně právní otázku týkající se dostatečnosti provedených důkazů pro prokázání spáchání disciplinárního deliktu. Z ustálené judikatury přitom plyne, že o nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2009, č. j. 7 Afs 1/2009-48, či ze dne 22. 12. 2011, č. j. 6 Ads 126/2011-124 atp.).

[9] Kasační soud dále neshledal obecně namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, respektive jinou vadu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Rozsudek městského soudu dostal požadavkům ustálené judikatury kladeným na odůvodnění soudních rozhodnutí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52 a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu

pokračování

městský soud vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný.

[10] Jádrem sporu je, zda stěžovatelka dostatečně prokázala, že se disciplinární delikt stal, tedy že žalobkyně jako odborný zástupce provozovatele lékárny připustila v rozhodném období od 1. 6. 2020 do 6. 7. 2020, aby v dané lékárně vykonávala povolání lékárníka Z. K., která nebyla (dosud) členkou komory.

[11] K dokazování spáchání skutku v disciplinárních věcech se Nejvyšší správní soud vyjádřil v obecné rovině v obdobné věci vedené pod sp. zn. 10 As 516/2021, na niž odkazovaly stěžovatelka i žalobkyně. V uvedeném rozsudku zohlednil, že stěžovatelka je profesní komorou, které bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2005, č. j. 1 As 21/2004-38, č. 688/2005 Sb. NSS) a dále vyslovil, že: *„Delikty členů profesních komor jsou specifickou skupinou veřejných disciplinárních deliktů. Vůči speciálním ustanovením o řízení v těchto věcech se až na výjimky subsidiárně uplatní správní řád. Podrobnosti o disciplinárním řízení stanoví typicky statutární předpisy komor (např. kárné řády) (rozsudek ze dne 6. 8. 2014, čj. 3 Ads 106/2013 - 29, č. 3120/2014 Sb. NSS). Disciplinární odpovědnost spočívá především v odpovědnosti za porušení zvláštních služebních či členských povinností v organizačním režimu ovládaném pravidly správně právního charakteru. Subjektem, který tuto odpovědnost uplatňuje, je příslušný disciplinární orgán. Na ukládání správně právních sankcí se vztahují základní trestněprávní zásady a pravidla (rozsudek ze dne 16. 4. 2020, čj. 5 As 39/2019 - 36, bod 28).“* V závěru této úvahy pak přisvědčil městskému soudu, že jakkoli nelze na disciplinární řízení bez dalšího aplikovat všechny záruky trestního procesu ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, je zjevné, že *„i v tomto typu řízení je třeba zajistit přinejmenším naplnění klíčových pravidel dokazování v řízení vedeném orgánem veřejné moci, v němž má být adresátu veřejné moci uložena povinnost.“* K tomu pak ve shodě s městským soudem citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005-62, č. 847/2006 Sb. NSS, podle něhož je *„na správním orgánu rozhodnout o tom, které důkazy v řízení o přestupku provede; tím však nesmí omezit právo osob, které čelí obvinění trestní povahy v širším slova smyslu, vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslechu svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek jako svědků proti sobě [článek 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod]. Výpověď svědka, již obviněný z přestupku navrhl k důkazu na svou obhajobu, nelze předem hodnotit jako bezcennou, a proto ji jako důkaz neprovést, jen s poukazem na její účelovost pro přátelský vztah obviněného ke svědkovi. Odmítnutí návrhu na provedení důkazu výslechem takového svědka je porušením práva na spravedlivý proces“* (veškerá zvýraznění provedl soud).

[12] Ostatně i Ústavní soud již ve svém nálezu ze dne 17. 1. 2001, sp. zn. Pl ÚS 9/2000, uvedl, že *„trestním obviněním“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 jsou podle judikatury ESLP prakticky řízení o veškerých sankcích ukládaných správními úřady fyzickým osobám za přestupek nebo jiný správní delikt, jakož i o sankcích ukládaných v řízení disciplinárním nebo kárném (státním zaměstnancům, vojákům, policistům), resp. ukládaných v obdobných řízeních členům komor s nuceným členstvím.“*

[13] Námitce stěžovatelky, že se v disciplinárním řízení uplatní zásada materiální pravdy pouze omezeně, tedy nelze přisvědčit. Z výše uvedeného plyne, že i v disciplinárním řízení je třeba klást zvláštní důraz na podrobné zjištění skutkového stavu orgánem veřejné moci a jeho rozhodnutí důkladně podřídit zásadě materiální pravdy, jakož i zásadě vyšetřovací ve smyslu § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010-132). V souladu s uvedenými zásadami mají správní orgány v řízení povinnost opatřovat z úřední povinnosti podklady pro rozhodnutí, zjišťovat všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, zjistit i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2020, č. j. 5 As 379/2019-51). Soud je pak povinen zkoumat, zda správní orgány dostaly své povinnosti *zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí* (§ 3 správního řádu).

[14] V posuzované věci stěžovatelka zahájila disciplinární řízení zejména na základě žádosti K. o přijetí za člena České lékárnické komory ze dne 17. 6. 2020 (dále též „příhláška“), v níž K. v oddílu týkajícím se pracoviště uvedla jako pracovní zařazení „lékárník asistent“ a jako datum vzniku pracovního poměru v lékárně „1. 6. 2020“. Z členské evidence pak stěžovatelka zjistila, že K. se stala členem ČLnK dne 7. 7. 2020. Žalobkyně poté podala k oznámení o zahájení disciplinárního řízení vyjádření, k němuž doložila pracovní smlouvu uzavřenou dne 15. 4. 2020 mezi K. a zaměstnavatelem (dále též „pracovní smlouva“). V této smlouvě obě strany sjednávají, že K. bude pro zaměstnavatele pracovat jako „Administrativní pracovník-LA“ s tím, že bližší určení prací vykonávaných v rámci sjednaného druhu práce upravují vnitřní předpisy zaměstnavatele. Jako den nástupu do práce bylo sjednáno datum 1. 6. 2020. Dále žalobkyně předložila dohodu o společné odpovědnosti k ochraně hodnot svěřených k vyúčtování uzavřenou mezi K. a zaměstnavatelem dne 15. 4. 2020, v níž je mimo jiné uvedeno, že na základě pracovní smlouvy ze dne 15. 4. 2020 je K. v pracovněprávním vztahu k výkonu práce na pozici „Administrativní pracovník-LA“. Žalobkyně předložila rovněž dodatek k pracovní smlouvě ze dne 7. 7. 2020, v němž se smluvní strany dohodly na změně pracovní smlouvy s účinností od 7. 7. 2020. Změna se týkala pracovního zařazení K. a spočívala v tom, že tato bude pro zaměstnavatele pracovat jako „Lékařník/lékařnice asistent/ka“ (dále též „dodatek“). A konečně žalobkyně doložila dohodu o společné odpovědnosti k ochraně hodnot svěřených k vyúčtování ze dne 7. 7. 2020, v níž je mimo jiné uvedeno, že na základě pracovní smlouvy ze dne 15. 4. 2020 je K. „v pracovněprávním vztahu k výkonu práce na pozici Lékařník/lékařnice asistent/ka“.

[15] Stěžovatelka opřela skutkový závěr o tom, že K. byla připuštěna v období od 1. 6. 2020 do 6. 7. 2020 k výkonu povolání lékárníka, především o přihlášku a pracovní smlouvu. K přihlášce uvedla, že ji K. vyplnila dne 17. 6. 2020 a podala dne 30. 6. 2020, tedy v době, kdy již měla několik týdnů vykonávat jen činnosti administrativního pracovníka. Podle stěžovatelky proto není logické, aby v této době K. v přihlášce vyplnila, že od 1. 6. 2020 je v pracovním poměru na pozici „lékárník-asistent“, pokud byla přijata a vykonávala jen činnost „administrativního pracovníka“. Jako nevěrohodné posoudila tvrzení žalobkyně, že si K. neuvědomila rozdíl v nástupu na pozici administrativního pracovníka a lékárníka asistenta. K pracovní smlouvě pak stěžovatelka uvedla, že použitá zkratka „LA“ ve farmacii obvykle označuje pojem „lékárník-asistent“. Pozice tak zjevně

pokračování

nezahrnovala pouze činnosti administrativního pracovníka. S ohledem na to považovala za nevěrohodné prohlášení žalobkyně, že K. v rozhodné době vykonávala jen práci spojenou s administrativní činností. Na podporu svého závěru poukázala na to, že v dohodě o společné odpovědnosti ze dne 7. 7. 2020 je pracovní zařazení K. označeno jako „Lékárník/lékárnice asistent/ka“, aniž by zde byla připojena informace o uzavření dodatku. Navíc žalobkyně ve svém vyjádření hovořila o „správné“ pracovní smlouvě, což podle stěžovatelky vyvolává pochybnosti o jedinečnosti pracovní smlouvy a datu jejího uzavření.

[16] Z výše uvedeného vyplývá, že úkolem stěžovatelky bylo zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Po rekapitulaci obsahu shromážděných podkladů, z nichž stěžovatelka dovodila porušení § 3 odst. 3 zákona o komorách, se Nejvyšší správní soud shoduje s městským soudem, že toto se stěžovatelce nepodařilo. Shromážděné podklady totiž ani jednotlivě, ani ve svém souhrnu, neposkytují spolehlivou odpověď na otázku, zda K. v období od 1. 6. 2020 do 6. 7. 2020 vykonávala povolání lékárníka. Stěžovatelka se omezila na posouzení pouze formálního pracovního zařazení K. (vycházela pouze z označení pracovního zařazení), aniž by se zabývala skutečnou náplní práce, kterou K. v předmětném období vykonávala.

[17] Stěžejní přitom byla právě náplň práce, kterou K. v předmětném období vykonávala. Jak je totiž uvedeno v § 3 odst. 3 zákona o komorách, *[a]bsolvent vysokoškolského studia v oboru farmacie, který vykonává své povolání v zařízení poskytujícím lékárenskou péči na území České republiky, musí být členem České lékárnické komory* (zdůrazněno soudem). Stěžovatelka tak měla prokázat, že K. skutečně vykonávala činnosti, které lze podřadit pod výkon pozice „lékárník“. Lze pochopitelně vycházet z toho, že skutečná náplň práce konkrétního pracovníka odpovídá jejímu vymezení v pracovní smlouvě. To však předpokládá, že z pracovní smlouvy či dalších podkladů je náplň činnosti daného pracovníka natolik jasná a určitá, že poskytuje spolehlivou informaci o obsahu pracovní náplně a žádné pochybnosti nebudí ani další zjištění správního orgánu či skutečnosti, které vyšly v řízení najevo. Jinými slovy, zjištěný formálně právní stav musí být dostatečně zřejmý a odpovídat stavu skutečnému. Taková situace v posuzované věci nenastala. Nejenže shromážděné dokumenty nejsou jednoznačné stran přesného označení druhu práce (hovoří současně o administrativním pracovníkovi a LA, tedy zřejmě lékárníku asistentovi), ale neposkytují ani bližší vymezení prací vykonávaných v rámci takto sjednaného druhu práce (specifikaci druhu práce), neboť v tomto směru odkazují na vnitřní předpisy zaměstnavatele, jejichž obsah nebyl v řízení zjišťován. Za této situace nelze považovat zjištěný formálně právní stav za rozhodující důkaz o skutečném obsahu pracovní činnosti. Bylo tak namístě provést další dokazování stran skutečného obsahu pracovní činnosti K. v rozhodném období. Namísto toho stěžovatelka přistoupila k domýšlení obsahu pracovněprávních dokumentů na základě své obecné zkušenosti, tedy bez vazby na individuální okolnosti posuzované věci. Tyto domněnky však nemohou nahradit zjišťování skutkového stavu.

[18] Nadto shromážděná pracovněprávní dokumentace neposkytuje jednoznačnou oporu pro závěry, k nimž stěžovatelka dospěla. V pracovní smlouvě užitě označení pozice „Administrativní pracovník-LA“ nelze s ohledem na zvolenou kombinaci dvou termínů bezpochybně vyložit pouze tak, že by se jednalo o označení pozice lékárník-asistent. V tomto kontextu přitom není sporné to, jaký je skutečný výklad zkratky „LA“ – ostatně, ani žalobkyně k tomuto neposkytuje jakýkoliv konkurenční závěr. Sporné však je, zda

označení pozice „Administrativní pracovník-LA“, ve své úplnosti znamená, že příslušný zaměstnanec vykonává od počátku povolání lékárníka-asistenta, či zda se jedná o svého druhu přípravnou pozici, v níž do doby, než budou splněny všechny podmínky, bude příslušný zaměstnanec vykonávat administrativní činnost (případně ve spojení s přípravou na pozici lékárník-asistent). Nejvyšší správní soud nepochybuje, že podobných výkladů daného označení pracovní pozice je možné poskytnout vícero, v souladu se zásadou *in dubio pro reo* však není možné bez dalšího zastat výklad, který je pro disciplinárně obviněného nej přísnější, pokud jsou další výklady srovnatelně pravděpodobné. Ostatně, k totožným závěrům dospěl správně již městský soud. Nejvyšší správní soud pak dodává, že pokud by pracovní pozice „Administrativní pracovník-LA“ skutečně označovala pozici „lékárník-asistent“, pak by bylo zcela nadbytečné uzavření dodatku, jímž se měnilo pracovní zařazení K. na pozici „Lékárník/lékárnice asistent/ka“.

[19] Obdobně nelze považovat za jakkoliv relevantní stran náplně práce K. ani dohodu o společné odpovědnosti k ochraně hodnot svěřených k vyúčtování ze dne 7. 7. 2020. Jednak stěžovatelka vychází opět pouze z v ní uvedeného označení pozice (tady sice již konkrétně „Lékárník/lékárnice asistent/ka“). Zároveň však platí, že tato dohoda je obdobně jako dodatek uzavřena dne 7. 7. 2020, tedy v den, kdy se již K. stala členkou České lékárnické komory. Nelze bez dalšího *a priori* vyloučit, že uvedený dokument představuje aktualizaci původní dohody o společné odpovědnosti k ochraně hodnot svěřených k vyúčtování ze dne 15. 4. 2020, která reflektuje změnu pracovního zařazení K. sjednanou v dodatku, a to bez ohledu na to, že tato nová dohoda výslovně odkaz na dodatek neobsahuje. Takový výklad je zcela racionální.

[20] Jediným podkladem, který hovoří v neprospěch žalobkyně, je přihláška ze dne 17. 6. 2020, v níž K. uvedla, že je pracovně zařazena na pozici lékárník asistent s datem vzniku jejího pracovního poměru v lékárně ke dni 1. 6. 2020. Tento podklad je však v určitém rozporu s doloženou pracovněprávní dokumentací, která o pozici lékárník asistent hovoří najisto až po uzavření dodatku k pracovní smlouvě. Tento rozpor se stěžovatelka nesnažila provedením dalších důkazů jakkoliv odstranit. Namísto toho domýšlela skutečný obsah pracovněprávní dokumentace a spekulovala o její jedinečnosti a dataci. Ani tento podklad tak bez dalšího nepostačuje k učinění závěru, že v rozhodném období byla K. skutečně připuštěna k výkonu pozice „lékárník“.

[21] Za případnou přitom považuje Nejvyšší správní soud argumentaci žalobkyně, dle níž tato ze své pozice odborného zástupce nemůže přímo ovlivnit, jaké bude označení pracovní pozice v pracovní smlouvě, či jaké informace vyplnila K. ve své přihlášce. Co však může ovlivnit je právě to, zda osobu, která ještě nesplňuje podmínky pro výkon pozice „lékárníka“ připustí, aby tuto pozici vykonávala v lékárně, v níž žalobkyně vykonává funkci odborného zástupce. Již z tohoto důvodu bylo povinností stěžovatelky se při zjišťování skutkového stavu zaměřit právě na skutečný výkon práce, který K. v předmětném období vykonávala, a nevycházet pouze z označení pozic v příslušných dokumentech a domýšlení jejich obsahu.

[22] Za nepodloženou považuje Nejvyšší správní soud argumentaci stěžovatelky ohledně možné existence více pracovních smluv, které rovněž mohly být antedatovány. Tato argumentace se neopírá o žádná konkrétní zjištění a pohybuje se v úrovni čiré spekulace. Navíc je v tomto ohledu argumentace stěžovatelky nekonzistentní, neboť na jednu stranu

pokračování

o pracovní smlouvu opírá své skutkové závěry, na stranu druhou dovozuje účelové vyhotovení daného dokumentu.

[23] Nejvyšší správní soud pak do určité míry chápe argumentaci stěžovatelky, že nedisponuje takovým aparátem, jako například orgány činné v trestním řízení, a že je pro ni složitější prokazovat zpětně skutečný obsah činnosti určité osoby. Ostatně, Nejvyšší správní soud a bezpochyby rovněž i krajské soudy jsou si této skutečnosti vědomy a je tomu přizpůsobena rovněž míra jistoty, s níž musí být relevantní okolnosti ze strany správních orgánů prokazovány. Tato skutečnost však neodůvodňuje, aby byla absence robustního aparátu a účinnějších právních nástrojů kladena k tíži subjektů, o nichž stěžovatelka rozhoduje. Stejně tak nelze připustit, aby si stěžovatelka argumentačně „ulehčovala situaci“ odkazem na svoje zkušenosti, respektive svoji praxi – vždy je nezbytné v každém konkrétním případě řádně zjistit skutkový stav. Zároveň dle Nejvyššího správního soudu platí, že stěžovatelka v projednávaném případě zdaleka nevyužila všechny prostředky, kterými disponuje, aby řádně zjistila skutkový stav. Již městský soud správně poznamenal, že stěžovatelce nic nebránilo například v provedení výslechu K. či dalších zaměstnanců příslušné lékárny. Jejich výpověď mohla jednoznačně přispět k objasnění toho, zda K. byla v předmětném období připuštěna k výkonu pozice „lékárník“. Jak již přitom uvedl městský soud, členové komory jsou povinni jako svědci v řízení před disciplinárními orgány pravdivě vypovídat, přičemž porušení této povinnosti je považováno za disciplinární přestupek. Omezená je pak rovněž možnost odepření výpovědi členem komory. Argumentace, že takto stěžovatelka standardně nepostupuje, je z tohoto pohledu zcela absurdní. Stěžovatelka se pak nepokusila ani o to získat vnitřní předpisy zaměstnavatele, které mají dle pracovní smlouvy upravovat bližší určení prací vykonávaných v rámci sjednaného druhu práce.

[24] Pokud pak stěžovatelka namítá, že sama žalobkyně nenavrhla provedení svědeckých výpovědí, musí Nejvyšší správní soud připomenout, že obviněný není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení, ani (anebo) o nich (nebo o jiných skutečnostech) nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, 3014/2014 Sb. NSS). Zároveň musí Nejvyšší správní soud zdůraznit, že žalobkyně nebyla v disciplinárním řízení zcela pasivní. Bylo však úkolem stěžovatelky zjistit skutkový stav do té míry, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti.

[25] K odkazu stěžovatelky na rozsudek městského soudu č. j. 11 Ad 11/2021-38 Nejvyšší správní soud uvádí, že tento byl výše citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2022, č. j. 10 As 516/2021-56, zrušen a věc byla městskému soudu vrácena k dalšímu řízení. Městský soud následně rozsudkem ze dne 8. 9. 2022, č. j. 11 Ad 11/2021-87, příslušné rozhodnutí stěžovatelky zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Dospěl přitom k obdobným závěrům, jako v napadeném rozsudku. Uvedený rozsudek tak nepodporuje pozici stěžovatelky.

[26] Nejvyšší správní soud však musí přisvědčit stěžovatelce, že městský soud přehlédl, že podaná žaloba má skutečně odkladný účinek ze zákona, neboť se řídí speciálními pravidly. Jde o ustanovení *„upravující speciální podmínky žaloby proti rozhodnutí správního orgánu v některých případech, jejichž okruh je definován tak, že jde o věci, v nichž na základě zvláštních zákonů byla podle úpravy správního soudnictví předcházející soudnímu řádu správnímu soudní ochrana poskytována zvláštní formou opravných prostředků proti nepravomocným rozhodnutím*

správních orgánů, kterou dřívejší úprava znala, avšak kterou úprava v s. ř. s. nezná, a která byla novou úpravou vědomě a záměrně opuštěna.“ (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2009, č. j. 4 Ads 39/2008-83, č. 1980/2010 Sb. NSS).

[27] Jedním z mála doposud přežívajících zvláštních zákonů z doby před 1. 1. 2003, který svěřuje soudu rozhodování o opravných prostředcích proti rozhodnutím správních orgánů podle části páté hlavy třetí zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (ve znění do 31. 12. 2002), je též § 18 odst. 5 zákona o komorách. Proto se na tento zvláštní případ uplatní nepřímá novelizace obsažená v § 129 odst. 1 s. ř. s. Podání žaloby tedy mělo v souladu s § 129 odst. 1 s. ř. s. odkladný účinek.

[28] Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[29] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch. Ve věci měla úspěch žalobkyně, protože jí Nejvyšší správní soud přiznal náhradu nákladů řízení za jeden úkon právní služby, který zástupkyně žalobkyně učinila v řízení o kasační stížnosti, a to sepis vyjádření ke kasační stížnosti [tj. úkon podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátního tarif)]. Za tento úkon náleží odměna ve výši 3 100 Kč a paušální částka 300 Kč. Zástupkyně žalobkyně je plátcem DPH, soud proto zvýšil odměnu o částku příslušné daně. Celkově je tedy stěžovatelka povinna uhradit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku ve výši 4 114 Kč. Uvedenou částku uhradí stěžovatelka žalobkyni do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. července 2023

Tomáš Foltas
předseda senátu